

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 11. De eximijs fructibus, quos collegit, & gratijs, quas obtinuit in alijs
Visionibus cœlestis gloriæ, qui sunt finis orationis & contemplationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

modo, videndo & amando illum DEUM, eoque fruendo, essent Beati. Intellexi, ac vidi modum, quo participant hanc beatitudinem, per illam visionem sui DEI; & lustrando oculis illam supernam Civitatē, quæ mihi semper apparet in forma circulari, & latissima, vidi omnes choros animarum beatarum, participare singulas pro suo gradu, suam beatitudinem, per visionem ejusdem DEI. Tunc autem non cognovi ullam speciatim, sicut fit, si quis videat multos homines, sedentes in aliquo loco. Ego tenebar magnis desiderijs manendi ibi, & participandi illam beatitudinem, vehementer ad id anhelando instar infantis, qui videns magnum virum bibentem ex aliquo alto fonte, vehementer optaret pertingere etiam ad bibendum, sed propter suam parvitatem non posset. Dum hæc ita se haberent, venit ad me JESUS Christus Dominus noster in specie, quæ ipsum soleo videre, dixitque mihi: Modo id non potes consequi, ut impleatur

istud desiderium, quo teneris; sed veni, & ingredere huc in meum cor. Statim sensi, quod me Dominus univisset secum, intrà suum Esse Divinum, & in hoc Divino Esse sum contemplata beatitudinem Sanctorum, cognoscendo singillatim quosdam, ut fuerunt Sanctus Dominicus, Sanctus Ignatius, & S. Franciscus. Paulò post me Dominus iniecit in illud mare, & immensam abyssum sui Divini Esse, sicut alias sæpe fecerat, ubi non agnito ullo ipsius particulari attributo, videtur immensitas Divini Esse, quod est incomprehensibile. Et post aliquam moram, extraxit me ex illa abyssu, uniendo me secum alio modo: quia verò vehementer dolebam, quod exirem ex illa Civitate cælesti, ipse Christus Dominus cum meis Angelis venit, meque est comitatus ad meum cubiculum, quasi, ut minùs sentirem reditum, & postquam ibi modicum mansisset, abivit. Sit benedictus in æternum! Amen.

☉*☉*☉

CAPUT XI.

De eximijs fructibus, quos collegit, & gratijs, quas obtinuit in alijs Visionibus cælestis Gloriæ, qui sunt finis Orationis & Contemplationis.

Alias deliciosissimas Visiones habuit de his mysterijs, in quibus ipsi pariter Dominus manifestabat fructus, eliciendos ex similibus contemplationibus, & gratias, quas ijs præstat, qui ipsos dignè estimant.

§. I.

Dum, inquit, vehementer flagrare amore summi Boni, ac Domini mei; dixit mihi Divina Majestas: Veni ad me, & quiesces, atque recreaberis; id enim tibi pro hac bona voluntate, & amore, quo me prosequeris, volo concedere, quod æquum est me facere. Hoc dicto, duo sancti Angeli ibi præsentēs, me duxerunt ad conspectum Majestatis Nostri magni DEI,

ac Domini, & mea anima fuit unita cum ipso in ea Divina Domo, ac cælesti Jerosolyma, ubi respiravit & quievit, amando suum DEUM ac Dominum, cum magna pace; & aliquantò post illi dixit: Dilecte animæ meæ, ac Domine mi, cum volueris pro tua bonitate mihi præstare tantam gratiam, ut me deduceres ad tuam domum, atque ad tuum conspectum, non cogito inde abire, nisi mihi des eleemosynam, & nisi auferam hinc aliqua bona ac divitias, pro mea paupere anima, ut exornata ac ditata tibi placeat, sitque accepta tuis Divinis oculis. Si enim Pater aliquis dives & potens in suam domum inducit filium inopem & indigum, atque degentem in terra aliena, ut ab illo ac in ipsius domo capiat solatium, & recreetur, quando discedit, reditque ad suam pauperem domum,

Pp

dimittit

dimittit illum oneratum opibus ac divitijs, nè deinceps vivat in tanta miseria & egestate: quanto magis tu, unicum Bonum meum, & Pater potens ac misericors, id poteris facere? Respondit mihi statim Divina Majestas quàm amantissimè: Sit ità, Filia, vide, quid reperiatur in mea domo, quidque tibi ex illa placeat, & hoc aufer, licet. Quo audito in eodem momento quàm velocissimè (quasi dicerem: properandum mihi est, priusquàm me hinc expellant) circumspexi & perlustravi illam cœlestem Jerosolymam, ac vidi gloriosum sanctum Franciscum, subitoque petij à DEO, ut mihi daret modicum humilitatis, quam iste Sanctus habuit. Vidi deinde gloriosum sanctum Dominicum, & rogavi Dominum DEUM, ut mihi daret modicum obedientiæ, quam iste Sanctus habuerat. Deinde aspexi & vidi Patriarcham Abrahamum, & rogavi DEUM, ut mihi daret modicum illius magnæ fidei & obedientiæ, quâ fuit præditus iste Sanctus Patriarcha. Et postquam ità collegissem ac petivissem à Domino has virtutes, habui ingens solatium, fuitque mihi satisfactum, cumque reflecterem oculos ad me, vidi intrâ me quandam maximam lucem & claritatem, & meam animam esse accensam, totamque ardere amore sui DEI ac Domini, quem ejusdem Majestas illi communicaverat, neque scivi, unde mihi advenisset tantum boni, ideoque fui attonita. Cum enim videam meam animam, plenam miserijs ac defectibus, potius poteram cogitare, ipsam esse obscuram, tetrâ, fœdam, & exsuccam, dicebamque intrâ me: Quomodo hoc fit? luxne & claritas DEI sit in anima caliginosa, ac nigra? estne possibile, ut ignis clarus, suavis & lucidus Divini Amoris, maneat in anima miserabili, tepida, & plena defectibus? Hæc mihi cogitanti dixit DEUS: Quare es tam attonita, & cur sic obstupescis, ob id, quod vides intrâ temetipsam? Dic mihi, si in aliquod obscurissimum conclave, ubi nihil posset videri, inferretur fax accensa, aut ingens lumen, & claritas, essetne mirum, tunc illud conclave, quod prius fuisset obscurum, valde illuminari & splen-

descere? Ità se modò habet, quod vides, quia etiam si tua anima ex se ipsa habeat obscuritatem, quam tu ei inesse dicis, vel cogitas, dum tamen ego in illam ingredi or per gratiam & propter lumen, quod illi do, acquirit ac habet eam claritatem, qui vides, & perdit obscuritatem, quam ex se poterat habere. His auditis mea anima vehementer ardebat ipsius amore, per multos dies, & DEUS illam frequenter uniebat secum, adeo ut videretur subinde vivere magis internè cum Divina Majestate, quàm hic in ista miserabili vita. *Hi sunt duo fructus, qui eliciuntur ex visionibus: unus est, ditari veris donis Domus DEI, quæ sunt excellentes virtutes Beatorum; alter vero, illustrari animam, & uniri DEO, ut magis vivat in illo, quàm in se.*

§. II.

Quodâ die (in Februario anni 1623) dum agerem cum DEO, mandavit meis Angelis, ut me ducerent post suam Majestatem ad cœlestem Jerosolymam. Subito fui mihi erepta, & illi me duxerunt ad conspectum totius Beatissimæ Trinitatis, ibique me prostraverunt in pavimento illius cœli, & Dominus me jussit elevari, dixitque mihi: Bene veneris, Anima. Lustra istam cœlestem Patriam, ac decerpe fructus, quos videris. Ego quàm avidissimè incepti quaqua versum apicere, ac vidi quoddam frustum vineæ mysticæ, & quasdam Divinas vites, valde splendidas, & mirabiles, quæ protulerant racemos grandium, & pulchrarum uvarum: propripui me, ut aliquas decerperem, & sustulit quinque: unus autem ex meis Dominus Angelis ibi flexis genibus tenebat sportam auream, & accipiebat ad illam racemos, sicut ego illos decerpebam. Tum dixit Dominus: Circumspice amplius, Anima. Circumspexi, ac vidi quoddam frustum segetis triticeæ jam maturæ, ac spicas instar auri splendentes, quarum tres decerpisti atque Angelus ipsas reposuit in sporta cum uvis. Adhuc aspice, ajebat Dominus. Aspexi, & vidi quandam fodinam thesaurorum, in quam quodammodo de-

scendi, ac inveni ibi grandem gemmam, quam arripui, & extuli foras, posuiq; cum ceteris in sporta. Post hæc sanctus Angelus tulit sportam plenam illo thesauro, & fructibus, rectam eleganti velo, quod ibi apparuit, cum comitatu multorum Sanctorum Angelorum, decantantium Divinas laudes, & celestis musicâ deprædicantium laudes Passionis, ac Mortis JESU Christi Domini Nostri, & sanctissimi Sacramenti Altaris, cum quibus ego quoque pergebam, & pervenimus ad conspectum Beatissimæ Trinitatis, ubi omnes prostrati ostenderunt Domino sportam reiectam, & fructus in ea repositos. Divina Majestas illis dedit suam benedictionem, & dixit: O quam elegantes racemi uvarum! ô quam admirabiles spicæ! quam fortunatus panis & vinum, atq; thesaurus Mortis ac Passionis mei Dilecti Filij, qui ditat animas! Offerte ista sacratissimæ Humanitati mei Filij. Tulerunt illa, cooperta velo, ad Divinam ipsius Majestatem, & Angeli humi prostrati dixerunt altâ voce: Magnas tibi gratias agimus Domine DEUS noster, pro magno beneficio, quod præstitisti hominibus, dum es pro illis mortuus, dedistiq; illis tanta bona & thesauros, ac te ipsum in alimentum, & cibum, sub speciebus panis & vini. Dominus aspexit fructus, & benedixit, atque sic Angelos peramanter est alloquutus: Dare illos isti Animæ, cui, velim, plurimum conducant. Tunc meus sanctus Angelus Custos eos accepit, & observavit intrâ se, quod est signum, illos manere spiritualiter intrâ me.

§. III.

Qvodam die sancti mei Angeli Custodis mihi dixerunt alij mei Domini quatuor Angeli: Soror, pridem non vidisti celestem Jerosolymam, tuam Patriâ, quò tibi eundem est. Veni huc, & duceamus te ad illam videndam, quia sic vult Dominus, & jubet. Ego timens, more solito, sinxi me modicum surdam: Sed paulò post me duxerunt, & comitatus est me sanctus meus Angelus Custos, adhærendo semper meo lateri. Bene tunc ad-

verti, me duci in spiritu, remanereq; meâ corpus in lecto, non mortuum, quia alijs vicibus nescio quomodo ducta fuerim. Modò mea anima ducebatur instar parvæ puellæ ad celestem Jerosolymam; ubi vidi maximum quendam Divinum Solem, qui omnia replebat, & suis Divinis radijs illustrabat, ac beatificabat universos Incolas illius celestis Jerosolymæ, itâ ut nihil speciatim cognoscerem, sicut alias. Tantum peculiariter illuminata vidi eam, quâ principalius ille Sol illustrabat, ac beatam supra omnem modum reddebat esse Sacratissimam Virginem Dominam nostrâ. Dum huic spectaculo essem intenta, idem Divinus Sol me apprehendit, attraxitque ad se, & secum univit, ponendo me intrâ se, ubi vidi ab illo Domino gubernari omnes creaturas modo admirabili, & mysterium Sanctissimæ Trinitatis, ac alias res admirandas, quas nemo potest, vel scit explicare. Post hoc me exposuit ille Divinus Sol extra se, & reliquit me talem, qualis fui, priusquam in ipsum intrarem, habuique derепentè aliam unionem longè diversam, in qua vidi, fuerintque mihi ostensa mysteria Sanctissimæ Trinitatis, Christi Domini, ipsius Incarnationis, Nativitatis, Mortis & Passionis, cum magna claritate, & meo stupore. His visis, fui constituta sicut initio, atque mei Domini mihi dixerunt: Soror, eamus, jam enim est tempus. Valdè id ægrè ferebam, & recusabam abire: illi verò me compellebant. Interea conspexi sacratissimam Virginem, venientem ex suo loco ad me. Postquam advenit, dixit mihi: Bene veneris, Soror, veni huc; & duxit me secum quasi ad sex passus, subitoque ipsius Majestas redivit ad suum locum, me relicta. Ego perrexi ulterius illum locum versus, in quo ipsa erat.

Deinde aliorsum aspiciens, vidi JESUM Christum Dominum nostrum, & illo conspecto, quasi omniù oblita, cucurri, contulique me ad Divinam Majestatem, cum magno impetu, & volui amplecti ipsius pedes, absq; ullâ aliâ consideratione. Dominus autem mihi dixit: Quid facis? abstine. Ego propterea vehementer eru-

bui, & procidi in pavementum, meque prostravi (pavementum illud erat instar cuiusdam nubis) & Dominus mihi dixit: Surge, accede, & accipe. Tenebat in manu inter suos digitos pretiosissimum anulum, quem mihi porrigebat. Ego non fui ausa accedere propter meos timores. Sed meus sanctus Angelus Custos me urgebat, ut accederem, & acciperem anulum, atque Sancti Angeli idem dicebant. Quando ivi, ut acciperem anulum, non vidi ipsum, sed conplexi in manu Domini fasciculum valde elegantium & suaveolentium florum, quos mihi porrigebat. Expavi, concidique animo: & Dominus me iussit appropinquare, atque suscipere fasciculum, ac Angeli similiter me impellebant ad illum suscipiendum: appropinquavi, ut ipsum susciperem, & postquam illum Dominus dimisisset ex manu, nescio quomodo, cum illum vellem apprehendere, deciderit ad pavementum, totusque in momento fuerit dissipatus, dispersique sint quaquaversum flores. Quamvis autem erubuerim, vehementerque fuerim afflicta; nihilominus me inclinavi ad colligendos flores, quos omnes collegi, quam citissime. Injiciebam autem illos in linteculum, quo eram præcincta. Postquam eos omnes collegissem, meque erexissem, vellémque ipsos videre in meo præcinctorio, inveni omnes illos flores esse conversos in uniones, & gemmas. Vehementer obstupui, & fui confusa, nesciens quid facerem cum illis divitijs. Dominus autem mihi dixit: Modò vade in pace, jam enim est tempus. Et sancti Angeli me etiam urgebant ad abitum, sed ego noluissem abire. Dicebantque mihi Angeli: Non sit tibi molestum discedere, quia te manet æternitas gaudiorum. Nihilominus valde renuebam relinquere meum Dominum: neque etiam voluissem mecum ferre illas gemmas & uniones, quia mihi erant impedimento. Dominus autem mihi dixit: ut ipsos auferrem, & distribuerem meis amicis. Denique me Dominus secum univit, & inveni me cum ipso in meo loco. Desiderabam scire mysterium annuli, & florum: interrogavi de eo meum sanctum

Angelum, qui mihi respondit, ut scirem; brevi enim me id rescituram. Et post longum temporis spatium, nesciens quis me alloqueretur, audivi mihi dici: Annulus, quem tibi Dominus offerebat, significabat te esse Sponsam JESU Christi, & tanquã tali, porrigebat anulum sponsalitiũ. Fasciculus florum significabat præmium & mercedem tuorum bonorum operum, ac obsequiorum præstitorum DEO. Quod verò ceciderit ad pavementum, & fuerit dissolutus, significat, te fecisse ista opera, non propter præmium, quod pro illis expectas, sed tantum ut placeres DEO, exquererisque sanctissimam ipsius voluntatem. Atque hæc opera isto modo peracta, & cum hac voluntate, ita sunt DEO accepta, ut sint instar gemmarum ac unionum inæstimabilis pretij, & propterea flores fuerunt conversi in uniones ac gemmas. Cum desiderarem scire, quis me alloqueretur, sanctus Angelus mihi dixit, quod Spiritus sanctus mihi fuerit dignatus loqui, & explicare hoc mysterium. Dixit mihi præterea sanctus meus Angelus: Septem menses sunt, ex quo hic ita vicepateris graves dolores & afflictiones, quæ tribus mensibus fuerunt majores. Divide hæc merita cum tuis amicis, hoc enim est dare illis uniones & gemmas, si offeras Deo tua opera & afflictiones pro ipsis, ut satisfacias pro eorum peccatis, & impetres à Domino pro illis dona ipsius: noli verò oblivisci tuorum Confessariorum.

§. IV.

A Liàs (in Aprili anni 1616.) postquam ultra octiduum non accepissem ullã specialem & extraordinariam gratiam à DEO, placuit mihi id, propter molestiam, quam mihi adferebant timores, nè deciperer. Quãdam autem nocte dixerunt mihi mei Domini sancti Angeli, quòd mihi DEUS vellet præstare quandam gratiam, quòdque essem ascensura per quendam gradus, quos mihi ostenderunt, tendentes à meo cubiculo ad celum. Ego illis dixi, me non posse ascendere propter meam infirmitatem. Ipsi verò responde-

runt, quòd me essent adiutori. Tentaverunt me elevare, & ego eram tam gravis, ut me non possem movere; neque illi videbantur posse me elevare. Interrogaverunt Dominum, quare essem tam gravis? qui illis dixit: hoc oriri ex defectu, quem commiseram, immoderatè renuendo acceptare illius gratias. Sed tandem permisit, ut me elevarent. Incepi conscendere gradus initio cum magna difficultate: quantò autem magis ascendebam, tanto progrediebar facilius. Perveni ad altitudinem coeli, quod erat apertum: intravi, & postquam intravissem, univit se mea anima cum suo DEO. Paulò post data illi fuit alia unio diversa, & post modicum iterum tempus, est ipsi data tertia unio alterius generis, atque tunc illis dixit Dominus: Perlustra oculis hunc mundú, & videbis, quid fiat. Dum essem unita DEO, atque intrá ipsum DEUM, aspexi & vidi totum mundum, ac speciatim partem Christianitatis, & comiteantes omnes homines more solito, in quodam campo, in quo celebrabantur solennes nundinæ, seu mercatus, ementes, & vendentes, ac negotiantes; hos isto, alios alio modo; hos loquentes, illos ludentes, & ridentes cum magna inquietudine. Tantùm in quibusdam angulis erant nonnulli pauci quieti. Ità fit in mundo, dixit Dominus, sicut vides. Deinde descendi ad secundum gradum unionis, per quem ascenderam, atq; ibi mihi ostendit Dominus mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & quomodo Filius gignatur à Patre, ac hi duo se amando producant Spiritum sanctum, tam distinctè, ut possim syncerè dicere, me id vidisse juxta meum captum, & scire, quod docet Fides, esse verum, cum id viderim: Post hoc descendi ad tertium gradum unionis, unde inceperam, ac tum vidi Personam Christi Domini nostri, DEI ac Hominis veri, qui mihi dixit: Perlustra hanc cœlestem Aulam, & videbis, quid sit in illa. Aspexi ac vidi omnes Choros Angelorum, & Apostolorum, ac Martyrum, aliòsque innumerabiles Sanctos cum Sacratissima Virgine, sed omnes confuse, ac si viderem aliquam congregatam multitu-

dinem. Deinde mihi dixit Christus Dominus: Cùm huc ascenderis, par est, ut auferas aliquid ex divitijs hujus Civitatis. Tunc me Divina Majestas induit pretiosâ togâ, quæ significabat immortalitatem, & subtus aliâ pretiosâ veste, imposuitq; grandem torquem meo collo ex pretiosissimis lapidibus, & erat in uno humero quidam, veluti Sol, in altero autem quasi quædam luna; ex torquis autem extremitate pendebat quasi quidam Agnus, qui repræsentabat mysterium Agni Paschalis, quem veteres sacrificabant, & caput circumdedit pretiosâ coronâ. Quando me vidi hoc modo ornatâ, prostravi me ad pedes Christi Domini, qui mihi dixit cum quadam quasi indignatione: Surge, tibi omnia videntur nova ac miranda. Fui afflicta propter modum, quo mihi Dominus loquebatur. Dixit mihi præterea: His diebus deliquisti, dum tibi valde placuit, quòd tibi non præstiterim gratias solitas. Meritis castigari; sed cum hic defectus proveniat ex desiderio, quod habes, nè mihi displiceas, utque mihi sis grata, & ex humili verecundiâ, propterea non magnoperè mihi displicuit. Vade in pace. Et rapta in ecclâsim me inveni in meo cubiculo cû eodem vestitu, atque Christum Dominum mecum, qui dixit meo Angelo Custodi, ut mihi auferret illas vestes ac cimelia, & conservaret; mihi verò dixit: Vale. Quando redij ad me, sensi me vehementer debilitatam, propter id, quod acciderat, & mei Sancti Angeli ad me accesserunt, meque confortaverunt.

§. v.

A *Lih vice (in Februario anni 1622.) illi Dominus manifestavit gradus Beatorum hæc ratione. Dum essem, ait, meo more collecta, vidi ex pectore JESU Christi Domini nostri, qui erat in cœlo, descendentem usque ad terram quandam scalâ. Eâ parte, quâ tangebatur ipsius Divinum pectus, erat admodum angusta, quâ verò tangebatur terram, erat valde lata. Conabar me avertere ab hac visione; verum quantò magis me abstrahebam, timens*

meam imaginationem, tantò magis illam mihi Dominus ponebat ob oculos. Videbatur mihi illa scala constare ex purissimo auro, & gradus erant splendidissimi, ac deinde vidi, quòd tota esset cœlum, & plena sanctis Angelis, qui per illam ascendebant ac descendebant; alij verò sancti Angeli ipsam undique circumdabant. Omnes gradus erant repleti sanctis animabus Beatorum, quarum aliæ consistebant in primis gradibus, aliæ altiùs, & aliæ in superiore gradu, omnes beatæ, quia fruebantur DEO, juxta sua merita; nullam tamen vidi ingredientem in pectus JESU Christi Domini nostri, præter solam ipsius sanctissimam Matrem, quæ erat summè felix & beata, fruebatùrque illà beatitudine præ omnibus reliquis Sanctis, & cum extraordinario excessu, etiamsi non comprehenderet totù illud Divinum Essè DEI, quod solum reservatum est ipsi DEO. Apud infimum scalæ gradum vidi etiam animas, & non paucas ex ijs, quæ vivebant in hoc mundo, fruebantùrque ibi illis bonis æternis per contemplationem, modo possibili in hac vita mortali; plures autem erant fœminæ, quàm viri. Dum hoc mysteriù contemplerer, accefferunt ad me sancti mei Angeli, & dixerunt mihi: Anima, veni nobiscum; quia Dominus mandat, ut ascendas per scalam ad ipsu Majestatem. Duxerunt me ad scalæ infimum gradum, & incepti ascendere, sed statim me impederunt alij sancti Angeli, qui custodiebant transitum, dicendo mihi: Anima quid agis? Siste, aliàs præceps rues, quia hæc non potest ascendere ulla anima ex ijs, quæ vivunt in mortali corpore. Ego fui turbata, & mei Domini Angeli dixerunt illis, qui custodiebant transitum: Angeli sancti, DEI voluntas est, ut ista creatura ascendat per hanc scalam; sic enim nobis

mandavit. Hoc auditò, me permiserunt ascendere, & incepti progredi, atq; omnes Angeli me aspiciabant quasi admirandi, quòd me viderent, & dicebant, me audiente: Quæ est ista, quæ vivens in carne humana, huc ascendit? quæ est ista, cui Dominus exhibet tam specialem gratiam? Fateor me fuisse progressam cum confusione & pudore, eò quòd audirem talia dici: procedebam tamen, & ascendebam, usque dum pervenirem ad angustias scalæ, quæ erat acclinata ad pectus mei Domini, qui me introduxit per illam angustiam in secretum penetrale sui Divini pectoris. Erat valde arctum, neque poterat dilari, videbatùrque unà quàm latissimum, ut non posset coarctari, ex quo intelligebà, quòd DEUS ex se ipso, & ex suo Divino Essè tam magnus, felix & beatus, ut illum nemo possit neque dilatare, neque coarctare, nec illi quidquam addere vel tollere. In hoc Divino pectore Domini vidi mysteriù Sanctissimæ Trinitatis, modo possibili mee capacitati, & cognovi secreta, ac res admirandas de Divinis Attributis, quæ nequeunt explicari, omnia verò erant DEUS, ac amplius DEUS. Ibi me factus dñi detinui. Unde egressa vidi quosdam sanctos Angelos, tenentes quoddam velum in manibus, tinctum sanguine, porrigentesque illud Domino, quo me ipse cooperuit, dicens, ità mihi applicari merita Mortis & Passionis JESU Christi Domini nostri.

Tunc illi patefecit Dominus secretum sui cordis, concernens ipsius corpus & cineres, referendum in libro sexto. Quod hic dicit, se fuisse ingressam in secretum penetrale Divini pectoris, intelligendum est, non quòd ità in illud fuerit ingressa, sicut dixit edintroivisse Beatissimam Virginem, sed per modum contemplationis, convenientis viventibus in carne.

